

kõigist juttustata, neist surist Jummalikkuist immeteggudest, mis meie sealt üllewalt se otsatu taewa laggadusse seest Jõsanda, meie Jumala põhjamatta tarkust, wägge ja armu kulutawad. Ka tabhan ma talle siis juttustata neist onitest, kos neid taewa säeduisi loetakse, wadatakse ja arwatakse, se on: neist tähtornidest, kellest se luggeja sedda Tartu linna tähtorni seal eel otsal omma Kalendri ehhitusselks ülles pantud näeb. Se kõrd agga weel ükspäinis neist asjuist ja näitussist siin ma peal, mis on: taewa piir, ilma karid ja tuled.

Agga siin sawad sulle mõned asjad ette tulles, arwas luggeja, mis essite waja ärra selletata on, ehne kui neist õige se jutt weel tõuseb, ja kui ma pelgan, et ma mõnes kohas so telest õige jaggu ei sa, siis tabhan ma siina sulle klammrite sees mõnni Saksa keli sõnna eht ninmi jure liffata, et, kui assi sull õige selge ei olleks, sa temma selletust siis Sakste käest küsida wõiks. — Kui sa ühhe filmusfega nõri ühhe tikku otsa wiiskad, nõnda et ta õpfast selle ümber jooksta wõib, ja sa sedda nõri siis wälja sirrutates üksford ümber wead, ümber se tikku, siis loob ta sulle selle omma ümberwetud otsaga ühte ümmargust piri eht joont; sedda kutsutakse ümbrusselks (ü). Sedda kohta se ümbrusse kesket, kos se tift seisis, sedda ütakse temma keskusselks eht keskiippuks (k), ja sedda nõri, eht ka ühte muudki otselohhest joont, mis keskiippust ümbrusse külge ullatab — poolmõetjaks (p); ullatab ta läbbi — läbbimõetjaks (l. k. m.). Watad sa siin selle weikse wiru (Zeichnung, Figur) peale,